

Konstantin XI. Dragaš, poslední byzantský císař, v romantickém zpodobnění 19. století.

Autor: Gregory Hood

Lars Brownworth, *Lost to the West: The Forgotten Byzantine Empire That Rescued Western Civilization* (Ztracená pro Západ : Zapomenutá Byzantská říše, která zachránila západní civilizaci), Random House, 2009,

Autorem nejproročtější knihy našeho století nejspíše zůstane Jean Raspail se svým *Táborem Svatých*. Tento román se uzavírá smetením posledních zbytečků Západu a slovy: „Pád Konstantinopole je hluboce osobní tragédií, jež nás všechny postihla jen před několika málo dny.“ Zítra, 29. května, uplyne od tohoto ohromného neštěstí přesně 569 let.

„Západ“ se zrodil z řeckého odporu proti perskému kolosu a zformování svébytné intelektuální, kulturní i rasové tradice. Jeho příslušníci proti sobě odjakživa bojovali, přesto však „Západ“ kdysi býval sjednocen ideálem (byť ne nutně realitou) Říše a vědomím civilizační příslušnosti.

Anglie, Francie, Německo i další hrdé národy jsou v jistém smyslu kmeny jednoho velkého lidu. Osobně se kloním k víře, že k roztržení jednoty naší civilizace došlo už před skoro milénium. Celé naše rasové dějiny by se daly shrnout mimo jiné i jako snaha o návrat Říma a jím symbolizované jednoty. Jejím posledním ztělesněním byla Východořímská říše. Když se roku 1399 jeden z jejích posledních panovníků Manuel II. vydal na cestu po evropských dvorech, kde škemral o pomoc, utkvěl v

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

evropských pozorovatelích dojem, že císař „seděl na trůně císařů, jehož důstojnost i přes nesmírnou degradaci zůstávala nepřekonatelná“. (s. 279)

(Pokračování textu...)